

A Győri Ítéltábla a dr. Pankotai Zoltán ügyvéd által képviselt **felperesnek** a Papp és Tóth Ügyvédi Iroda által képviselt **alperes** ellen szerződés egyoldalú megszüntetése, vállalkozói díjelőleg visszafizetése iránt indított perében a Győri Törvényszék 2018. november 22. napján kelt G.21.012/2015/72. számú ítélete ellen az alperes által 73. és 76. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének megfellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

A felek maguk viselik a fellebbezéssel kapcsolatosan felmerült költségeiket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 31.955.306,- Ft tőkét, és ezen összeg után 2015. december 1. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes 8 (nyolc) százalékponttal növelt jegybanki alapkamattal megegyező mértékű évi késedelmi kamatot.

Ezt meghaladóan a keresetet elutasította.

Kötelezte a bíróság az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperes részére 650.120,- Ft részperköltséget.

A perköltségviselésre irányuló ítéleti rendelkezésének indokolása során kifejtette, hogy a pernyertesség-perveszteség aránya - a 67.310.000,- Ft pertágyérték figyelembevételével - 47-53%. Erre tekintettel a felperes az általa megfizetett 1.500.000,-Ft eljárási illetékből 705.000, Ft perköltségre jogosult. Az alperes az előlegezett 324.000,-Ft szakértői díjból 171.720,-Ft-ra jogosult. A jogi képviselők munkadíja tekintetében utalt a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3.§. (2) bekezdés b) pontja, 6) bekezdése és 4/A. §-a rendelkezéseire. A teljes pernyertesség esetére a felperes esetében nettó 2 millió Ft, az alperes esetében nettó 1.600.000,- Ft munkadíjat ítélt indokoltnak, utóbbi körében kifejtette, hogy a különbség tételt az indokolta, hogy az alperesi képviselő egyetlen tárgyaláson sem jelent meg.

Erre figyelemmel megállapította, hogy az ügyvédi munkadíjak vonatkozásában a felperes 1.193.800,-Ft-ra, az alperes 1.076.960,-Ft-ra, mindent egybevetve pedig a felperes 1.898.800, Ft, az alperes 1.248.680,-Ft perköltségre jogosult. A 650.120,-Ft perköltségtöbblet megfizetésére kötelezte az alperest.

Az alperes fellebbezésében az ítélet perköltségviselésre irányuló rendelkezésével szemben nyújtott

be fellebbezést, kérve annak részbeni - az ügyvédi munkadíj vonatkozásában való - megváltoztatását, az alperest megillető ügyvédi munkadíj összegének 1.176.229 Ft-ban való megállapítását.

Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság az alperes javára megállapított elsőfokú ügyvédi munkadíj pernyertességgel arányos mértékét nem a 32/2003 (VIII. 22) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja, hanem annak a (6) bekezdés szerinti mérséklése útján megállapított összeg alapulvételével határozta meg. A rendelet főszabályként alkalmazandó rendelkezései értelmében az ügyvédi munkadíj összege 2.219.000 Ft lett volna. Az elsőfokú bíróság nem indokolta az eltérő összegre irányuló megállapítását. A (6) bekezdés alapján a bíróságot indokolt esetben megilleti a mérséklés lehetősége, ez azonban csak kivételes lehetőség, így részletes indokolási kötelezettséget von maga után.

Az alperes álláspontja szerint a perbeli esetben nem volt helye a mérséklés alkalmazásának. A per négy évig tartott, ennek során a jelentős értékű szerződéssel kapcsolatosan több kereseti kérelem és beszámítási kifogás került előadásra és bizonyításra. A perben szakértő került kirendelésre, aki társszakértő közreműködésével készített szakvéleményt, a szakvélemény kiegészítésére is sor került. A bíróság tanúkat hallgatott meg, melyek egy részét az alperes állította elő, és amely perben az alperes 14 érdemi beadványt terjesztett elő. Mindezek alapján az ügy nem tekinthető egyszerűnek, a reális megítélés szerint a jelen perben helye lett volna a jogszabályban meghatározott díj mértékének emelésére is, tekintettel az ügy bonyolultságára.

Nem lehet megalapozott indoka a munkadíj mérséklésének az az ítéletben felhívott körülmény, hogy az alperesi jogi képviselő személyesen nem jelent meg a tárgyalásokon. Az alperesi képviselő ugyanis minden esetben érdemi beadványban fejtette ki álláspontját, szemben a felperesi képviselővel, aki nyilatkozattételi kötelezettségének nem minden esetben tett eleget és nem minden tárgyaláson jelent meg.

A felperes a fellebbezéssel szemben ellenkérelmet nem terjesztett elő.

Az ítélet tábla a Pp. 256/A. § (1) bekezdés b) pontja alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el és megállapította, hogy az az alábbiak szerint nem alapos.

Az ítélet tábla mindenekelőtt kiemeli, hogy a felek a keresetnek részben helyt adó, illetve részben elutasító ítéleti rendelkezést fellebbezéssel nem támadták, az a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett, így a fellebbezési eljárás tárgyát kizárólag az alperest a felperes javára elsőfokú perköltség megfizetésére kötelező ítéleti rendelkezés felülbírálata képezte.

A 32/2003 (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (6) értelmében a bíróság a munkadíj összegét indokolt esetben mérsékelheti, ha az nem áll arányban a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel. A munkadíj eltérő összegben történő megállapítását indokolni köteles.

Az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az alperes javára az irányadó rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja szerinti összeg pernyertességgel arányos részét a (6) bekezdés alkalmazása útján hozzávetőleg 72%-ára mérsékelte. Határozatában utalt a rendelet (6) bekezdésére, továbbá arra a körülményre, hogy az alperesi képviselő egyetlen tárgyaláson sem jelent meg.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a fellebbezésben foglaltakkal szemben az elsőfokú bíróság a fentiek szerint megfelelő részletességgel indokát adta a munkadíj mérséklésének, indokolási kötelezettségét nem mulasztotta el. Az általa kifejtettekből megállapítható, hogy az alperesi képviselő elsőfokú eljárás során kifejtett tevékenységét - figyelemmel a tárgyalásokon való jelenlét elmulasztására is - nem ítélte arányosnak a 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján meghatározható összeggel.

Az ítélet tábla maga is egyetértett a törvényszék által alkalmazott mérséklés indokoltságával és annak

mértékével is. Egyrészt nem osztotta azt a fellebbezési érvelést, mely szerint az ügy bonyolultsága és az alperesi képviselő által kifejtett tevékenység nem a munkadíj mérséklését, hanem ellenkezőleg, a magasabb összegben való megállapítását indokolná. Az alperes által kifejtettek ellenére az ügy nem tekinthető a tartalmát, tárgyát tekintve az átlagot meghaladóan bonyolultnak, időtartama pedig nem négy, hanem valamivel kevesebb, mint három évben határozható meg (a keresetlevél alperes általi átvételére 2016 január 26. napján, míg az elsőfokú ítélet meghozatalára 2018 november 22. napján került sor). Az alperesi képviselő tevékenységével arányos ügyvédi munkadíj meghatározása körében az ítélőtábla az elsőfokú bírósággal egyezően jelentős körülménynek minősítette, hogy az alperesi képviselő az ügyben megtartott tárgyalások egyikén sem jelent meg. Ezt a szempontot a munkadíj meghatározása körében nyilvánvalóan értékelni kell.

A kifejtettekre tekintettel az ítélőtábla az elsőfokú ítélet megfellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő, egyéb költség felmerülését sem igazolta, erre tekintettel az ítélőtábla mellőzte az eredménytelenül fellebbező alperesnek a felperes javára másodfokú perköltség megfizetésére való kötelezését, ennél fogva a felek maguk kötelesek viselni a fellebbezéssel kapcsolatosan felmerült költségeiket.

Győr, 2019. június 12.

Dr. Zámbó Tamás sk. . Maurer Ádám sk.
a tanács elnöke előadó bíró

. Szalay Róbert sk.
bíró